

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobců: a) **N. M. K.**, narozená dne X
státní příslušnice Ruská federace
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod
Bezdězem
b) **nezl. M. S. I. G.**, narozený dne X
státní příslušník Ruské federace
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod
Bezdězem
c) **nezl. M. S. I. G.**, narozený dne X
státní příslušník Ruské federace
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod
Bezdězem

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2025, č. j. KRPU-81454-46/ČJ-2025-040022-DB-ZZC,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2025, č. j. KRPU-81454-46/ČJ-2025-040022-DB-ZZC (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlouženo zajištění žalobců za účelem jejich předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), přičemž zajištění bylo prodlouženo o 24 dnů od uplynutí doby trvání zajištění stanovené rozhodnutím žalované ze dne 28. 4. 2025, č. j. KRPU-81454-26/ČJ-2025-040022-DB-ZZC, kterým byla doba zajištění stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, který nastal dne 27. 4. 2025 v 11:20 hodin. Napadeným rozhodnutím tak byla prodloužena doba zajištění do 19. 6. 2025. V žalobě žalobci rovněž navrhli, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.
2. Křestní jména žalobců b) a c), a data narození žalobkyně a) a žalobce c) byla v žalobě uvedena odlišně od jejich jmen a dat narození, uvedených v jejich osobních dokladech, které jsou součástí správního spisu. Soud proto označil v záhlaví tohoto rozsudku jména žalobců a data jejich narození tak, jak jsou uvedena v jejich dokladech.

Žaloba

3. Napadenému rozhodnutí žalobci vytýkali nezákonnost a nepřezkoumatelnost, neboť měli za to, že žalovaná vycházela z nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu a své rozhodnutí zdůvodnila pouze obecnými úvahami, aniž by se blíže zabývala proporcionalitou omezení osobní svobody žalobců a pregnantně vysvětlila, proč se uchýlila k jejich zajištění.
4. Žalobci především zdůraznili, že žalovaná je povinna ve všech případech vážit možnost aplikace mírnějších opatření předtím, než přistoupí k zajištění cizince, a to zejména s ohledem na zajištění nezletilých žalobců - dětí žalobkyně, kterými jsou M. S. I. G., narozený dne X a M. S. I. G., narozený dne X.
5. Dle žalobců je odůvodnění napadeného rozhodnutí všeobecné a nezabývá se dostatečně konkrétní situací žalobců, když žalovaná nedostala povinnosti ani předběžného zjišťování existence překážek, systémových nedostatků azylového řízení či podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v jiném členském státě.
6. Žalobci uvedli, že opakovaně sdělovali, že vyčkají (tedy i bez zajištění) v pobytovém středisku Bělá-Jezová až do jejich přesunu do Chorvatska. Rozhodnutí o předání do Chorvatska již obdrželi a nepodají proti němu žalobu. Zopakovali, že mají dostatek finančních prostředků k tomu, aby vycestovali zpět do Chorvatska, přičemž se domnívali, že mohou legálně cestovat ve všech státech EU.
7. Dále žalobci namítali nepřiměřenost délky trvání zajištění a absenci odůvodnění stanovené délky v napadeném rozhodnutí, aniž by bylo zohledněno, že se jedná i o nezletilé děti. Poukázali na mimořádnost institutu zajištění cizince a připomněli, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, přičemž pokud správní orgán bez rozumného důvodu nepostupuje v řízení aktivně a svědomitě po celou dobu zajištění a řádný postup směřující k předání žalobce nepřetržuje po celou dobu zajištění bez

rozumného důvodu, přestává být oprávněné. Zda a jakým způsobem tento postup porušila v daném případě žalovaná však žalobci nezmínili.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí, neboť měla za to, že postupovala v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě jej odůvodnila.
9. Poté, co popsala genezi celého případu, uvedla, že v napadeném rozhodnutí o prodloužení zajištění zkoumala podmínky azylového řízení v Chorvatsku a případné systémové nedostatky, přičemž své závěry shrnula na stranách 5-6 napadeného rozhodnutí, kde došla k závěru, že nebyly shledány podmínky bránící předání žalobců do Chorvatska jakožto státu odpovědného za konečné posouzení jejich žádosti o azyl. Žalovaná doplnila, že na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí o zajištění osvětlila nemožnost užití mírnějších opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Poukázala na jednání žalobců, z něhož je patrné, že se do Chorvatska vrátit nechtějí, neboť jejich cílem bylo vycestování na území SRN. Dle žalované je v daném případě přemístění žalobců do země odpovědné za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu opatřením nezbytným a přiměřeným sledovanému účelu a jejich rodinný a soukromý život nemůže vyvážit zájem státu na ochraně před porušováním právních předpisů. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová (dále jen „zařízení“) je speciálně uzpůsobeno pro pobyt rodin s dětmi. Dle žalované bylo u žalobců prokázáno vážné nebezpečí útěku ve smyslu kritérií obsažených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, kdy žalobci naplnili několik v tomto ustanovení uvedených podmínek vážného nebezpečí útěku.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobci v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhli konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nad rámec žalobních námitek, především za účelem ověření aktivní legitimace žalobců (nezletilých dětí) pro podání žaloby, soud konstatuje, že byť žalovaná napadeným

rozhodnutím formálně nerozhodla o prodloužení doby trvání zajištění žalobců b) a c) (dětí žalobkyně), nic to nemění na tom, že rozhodnutí má stejné účinky i vůči nim, když v jeho důsledku byli i oni umístěni do zařízení a tím fakticky omezeni na své osobní svobodě (k tomu srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14). Skutečnost, že bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto pouze o zajištění žalobkyně a), tudíž neomezilo její nezletilé děti [žalobce b) a c)] v tom, aby se proti rozhodnutí o zajištění bránily žalobou. Tento právní názor byl následován i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. jeho rozsudky ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72). Dále se tedy soud věnoval důvodnosti žalobních námitek uplatněných žalobci v předmětné žalobě.

14. Soud předně konstatuje, že otázku reálnosti předání žalobců do Chorvatska a tvrzených systémových nedostatků tamního azylového řízení, otázku aplikace mírnějších opatření s ohledem na zajištění nezletilých žalobců již soud pravomocně vyřešil ve svém rozsudku ze dne 19. 5. 2025, č. j. 178 A 7/2025-29, jímž přezkoumával rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2025, č. j. KRPUS81455-29/ČJ-2025-040022, kterým byli žalobci podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zajištěni za účelem správního vyhoštění a podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobců. V posuzovaném případě již soud přezkoumává „pouze“ rozhodnutí, jímž byla doba trvání zajištění prodloužena. V tomto řízení tedy nebudou již znovu přezkoumávány otázky, které byly pravomocným rozhodnutím soudu vyřešeny. Jak vyplývá z níže citovaného § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, „rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 – 124, publ. pod č. 2936/2013 Sb. NSS).
15. S ohledem na žalobní námitky (byť vznesené jen v obecné rovině) lze pouze připomenout, že soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2025 konstatoval, že s ohledem na rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva je třeba při rozhodování o detenci dětí třeba zvážit působení tří faktorů, a to nízkého věku dětí, délky zajištění a neuzpůsobeného typu zařízení, přičemž v posuzované věci se jedná o nezletilce ve věku 14 a 15 let a žalobci nebyly tvrzeny (konečně ani v předmětné žalobě) žádné konkrétní okolnosti, proč je jejich zajištění protiprávní (neupozornili na žádné negativní průvodní okolnosti jejich zajištění, resp. nespecifikovali jakékoliv negativní dopady na nezletilé žalobce, ani nepopsali konkrétní důvody, proč by zařízení bylo nevhodné pro nezletilé osoby). Soud dále v uvedeném rozsudku zdůraznil, že zařízení bylo hodnoceno jako vhodné zařízení i pro pobyt zranitelných osob, resp. jako vhodné též z hlediska ochrany nejlepšího zájmu dítěte; a dále se ztotožnil se zjištěním žalované, že na úrovni orgánů Evropské unie a Organizace spojených národů nebyla vydána žádná doporučení či stanoviska, ze kterých by vyplývaly systémové nedostatky azylového řízení v Chorvatsku a nemožnost vydávat cizince do Chorvatska za účelem provedení azylového řízení. Žalobci v žalobě netvrdili, že by od vydání rozsudku ze dne 19. 5. 2025 došlo ke změně skutkových okolností ohledně řešených otázek, v jejímž důsledku by bylo třeba vyřešení těchto otázek přehodnotit.
16. Podle § 129 odst. 7 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců stanoví policie v rozhodnutí o zajištění dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince, a pokud je to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

17. Z uvedeného zákonného ustanovení je evidentní, že námitka žalobců, že není třeba prodlužovat dobu zajištění, neboť opakovaně prohlásili, že jsou ochotni vyčkat dobrovolně v zařízení až do jejich přesunu do Chorvatska, nemůže být posouzena jako důvodná. Měli-li žalobci za to, že jsou v daném případě dány skutečnosti pro to, aby byli propuštěni ze zařízení, mohli podat žádost o propuštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců. Jak však vyplývá z obsahu správního spisu, žalobci žádnou takovou žádost nepodali. V situaci, kdy již bylo rozhodnuto o zajištění žalobců, je nyní řešeno pouze to, zda byla žalovaná oprávněna trvání zajištění žalobců prodloužit či nikoli, resp. v daném případě, zda to bylo nezbytné k pokračování přípravy předání žalobců do Chorvatska. Žalobci v žalobě namítali nepřiměřenost délky trvání zajištění a absenci odůvodnění stanovené délky v napadeném rozhodnutí. Ani této námitce nemohl soud přisvědčit.
18. Žalovaná důvody svého postupu vysvětlila na str. 3 napadeného rozhodnutí. Uvedla, že dne 30. 4. 2025 bylo doručeno oznámení o zahájení řízení podle nařízení Dublin III a byla odeslána žádost o přijetí žalobců zpět do Chorvatské republiky, přičemž lhůta pro odpověď byla stanovena do 14. 5. 2025. Dne 9. 5. 2025 bylo žalované oznámeno, že Chorvatská republika přijala dne 8. 5. 2025 svoji odpovědnost a zaslala souhlas se zpětvzetím žalobců na své území. Česká republika má v souladu s nařízením šest týdnů na realizaci předání žalobců do odpovědného členského státu. Poté, co bude žalobcům předáno rozhodnutí, v němž bude určen odpovědný stát dle nařízení, počne běžet žalobcům 15denní lhůta na podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Až po uplynutí této lhůty bude možné realizovat předání žalobců do odpovědného členského státu. Protože nebylo možno s ohledem na uvedené dodržet již stanovenou dobu trvání zajištění, tzn. do 26. 5. 2025, požádalo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žalovanou o prodloužení lhůty do 19. 6. 2025. Dle názoru soudu tedy žalovaná dostatečně vysvětlila důvody svého rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobců.
19. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že *„zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů, nesmí být osoba dále zajištěna.“*
20. Dle názoru soudu bylo prodloužení zajištění žalovanou učiněno v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III do 19. 6. 2025, což odpovídá tomu, že dle zmíněného ustanovení musí být přemístění žalobců do Chorvatska uskutečněno do 6 týdnů ode dne 8. 5. 2025, kdy Chorvatsko vyhovělo žádosti o přijetí žalobců zpět. Jedná se sice o maximální dobu trvání zajištění pro druhou fázi dublinského řízení, nicméně tato je zcela v jeho souladu, a je

zřejmé, že i žalovaná tuto lhůtu považovala za potřebnou k provedení všech potřebných úkonů v souvislosti s předáním žalobců do Chorvatska. V souvislosti s předáním žalobců přitom bude třeba činit úkony (zajištění dopravy žalobců do Chorvatska, dohoda s chorvatskou stranou o konkrétním místě a čase předání, vyřízení dokladů v souvislosti s propuštěním žalobců ze zařízení), vyžadující určitou časovou rezervu. Dle názoru soudu se tedy nejedná o nepřiměřené prodloužení doby trvání zajištění žalobců. Prodloužení doby zajištění žalobců o dalších 24 dnů tudíž považuje soud za zákonné.

21. Ze všech výše uvedených důvodů tedy soud shrnuje, že neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).
22. Soud nepřehlédl, že se žalobci současně domáhali přiznání odkladného účinku podané žalobě. Nicméně soud o tomto návrhu nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl ve lhůtě stanovené v § 73 odst. 4 s. ř. s., a rozhodnutí o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku jeho žalobě tak zcela pozbylo smyslu.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu

nákladů řízení nepožadovala. Proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. června 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.